

בעל הבית

בעל הבית הרדוג ש. בן-ציון

נקבל את המכונית בשעה 7.30—7.00 בערב תמורת 18 לירות.

תיכף שילמתי 10 ל"י, ואת השאר הבטחתי לאחר החזרת המכונית. על אלברט וגזולן היה להשתלט על בן-ציון ור חותנו ריינר, להמם את שניהם בקתי-האקדחים, ועלי היה להשאר בתוך המכונית עם הטומי.

הטומי ירה מעצמו

אם כן, הכל מוכן, ועלינו לגשת ישר לעצם הענין. על אלברט סיטון היה להביא את המכונית בשעה 7.45 בדיוק ולהכות ע"י בית החרושת למצות. עלי ועל מרדכי גזולן היה להיפגש בביתו בשעה 7.30. מרדכי הופיע בזמן והתי- חלנו להכין תוך 15 רגעים את הכל: טומי עם 2 מחסניות, 2 אקדחים, חבל-קשירה ותחבושת לסתימת-הפה. נפגשנו בדיוק בזמן המוסכם. (אגב: ימים מספר לפני הפעולה הזוהרתי את 2 האנשים כי אין לפתוח באש חיה, אחרת אני אהרוג אותם במקום).

מיד עלינו למכונית. באזהרה נוספת, הזוהרתי וחזרתי והזוהרתי, שבאם תפתחו באש, אני אירה בכם במקום על מנת להרגכם. המכונית התחילה לזוז. נסענו והגענו לסוף השדרות בכוח לבתי בן-ציון.

הכינו רגעים ספורים והם הגיעו, אולם הם נטו ימינה לעבר השיכונים. לפי השערתנו היו צריכים לעבור עלידינו תיכף ומיד. התחלנו לנסוע מסביב לשכונת-הפועל המזרחי ועצרנו בהצטלבות-השבילים סמוך לביתו של בן-ציון. כעבור רגע אחד הם באו ועברו ממש ע"י המכונית.

מיד קפצו מן המכונית אלברט סיטון ומרדכי גזולן, וכל אחד השתלט על אחד. בן-ציון וחזרתו התחילו לצעוק ומיד גם אני קפצתי מן המכונית לעבר המותקפים עם הטומי שהיה מכוון אל המתקפים וצעקתי לא לפתוח באש, בו ברגע נפלטו כדורים מהטומי שהחזקתי, ומתוך אי-יציבות משקלי ומהתרגשות והתבלבלות.

השאר ידוע למטרה וגם לכולם. קפצנו למכונית ונמלטנו לגבעת-שאל. ביקשתי שיורידו אותי ע"י ביח"ר פרוימן. עליהם היה לקחת את הנשק לבית מוזיל אצל מרדכי גזולן, ועל סיטון היה להחזיר את המכרזי נית לבעליה. בשעה 9.30 הופיעה המשטרה בביתי וביקשה כי אתלבש ואבוא אתם. התלבשתי והלכתי אתם למשטרה.

הקצין גרנות ומר מיבר התחילו לחקור אותי והציגו בפני מספר שאלות: אם שכרתי היום מכונית ואם אני מכיר את משה עדיקה. בקשתי מהם מנוחה של חצי שעה בערך, ובינתיים הזמינו אותי לקפה וסיגריות. כעבור חצי שעה סיפרתי במשטרה את כל האמת. וזוה הנני לסיים את רקע מעשי. וכמו-כן הנני מודה במעשים, ולא באשמה.

הנני לציין כי נמצאה ברשותי פתקה בזמן היכנסי לבית הכלא. נסית לקרעה אולם השוטר העיר לי כי אין לזרוק כל חפץ, ויש להניח הכל על השולחן.

והנה תוכן הפתקה:

"הנך עצור בידי למשך 10 רגעים ובאם תתנגד למעצרך הנני יורה בך במקום."

יכולתי לשבת בבית באפס-מעשה. התחלתי לתכנן כל מיני תכניות ולחשוב על איזה שהוא עסק חדש. יצאה שמועה עלי בעיר ששיחקתי קלפים והפסדתי מרבית הכספים אשר היו לי. הידיעה הזאת שברה את רוחי, ולא היה לי יותר חשק לחשוב על שום דבר אחר מלבד על בן-ציון, כי הוא הוא הגורם ששינה מהלך חיי התקינים. התחלתי לחפש כל מיני תכניות איך אוכל לדרוש ממנו אך כל ההפסדים והסבל אשר קרה לי באשמתו.

תכנית החטיפה

באחד הימים פגשתי את המכר מרדכי גזולן והזמנתי לביתי וגוללתי בפניו את קורותי עם בן-ציון כתוצאה מן שרירות לבו. ספרתי בין השאר על "תכנית" ושאלתי את דעתו אם יסכים להצטרף אלי. הוא הסכים בשאלו איתי על פרטי התכנית. הסברתי לו כי בדעתי לחטוף את חתנו של בן-ציון ולאצו לשלם לי את ההפסדים ופיצוי לסבל שסבלתי עם כל משפחתי. ישבנו יחד, תיכננו תכ- ניות והגענו לכלל מסקנה כי נכתוב "פתק" בזה הלשון: "הנך עצור בידי למשך 10 רגעים, ובאם תתנגד למעצרך הנני יורה בך במקום."

היה עלינו לעקוב אחרי תנועותיו כדי שידמך לנו בעת שהוא בא הביתה בערב מן העבודה, ואז היה על מרדכי גזולן לגשת אליו, אל גזעון ריינר, להגיש לו את הפתק ולשאלו היכן הכתובת הכתובה בפתק. בזמן שהוא יעיין בפתק, נאלצו ע"י איום באקדח לבוא אתנו למחסן אצל אבי אשר שם גרתי.

תצפיותינו אחר עקבותיו של ריינר לא נשאו פרי, כי אף פעם לא הזדמן לנו לראותו לבד. בטלנו את התכנית וניגשנו לתכנית אחרת. ישבנו מחדש ותיכננו תכנית חדשה. בסופו של דבר החלטנו כי דרוש לנו עוד אדם. אני אמרתי לגזולן שאוכל להשיג עוד אדם, אולם אינני יודע בודאות אם יסכים לקבל את ההצעה. ניסינו לחפש את אלברט סיטון. לאחר חיפושים נודעה לנו כתבתי. פנינו שנינו אליו והזמנו אותו אלי הביתה.

ספרתי לסיטון מה יש בדעתנו לעשות ושאלנו להסכמתו, ואם נצליח בחטיפה יקבל כל אחד מהם סכום מסוים שלא קבענו אותו מראש. נגשנו מיד לענין. התחלתי לספר להם את פרטי התכנית, וגם ספרתי להם על הנשק שיש ברשותי, ועלי להשיג עוד אקדח למען נהיה שלשתנו מזוינים.

עקבנו עוד מספר ימים אחר תנועותיו של ריינר, וראינו שכל ערבי-שבת הולך לבית-הכנסת שבשכונת קריית- משה מונטיפיורי בין השעות 6.45—7.00. הוחלט בינינו סופית כי בערבי-שבת, תאריך 20.8.54, נבצע את החטיפה ויהי מה.

הנני לפרט את פרטי התכנית: היה עלינו להכין את המקום הנ"ל אשר בו היה עלינו להחזיק את הנחסף. ביום שלישי 17.8.54 נגשתי ביחד עם אלברט סיטון לרחוב ממילא, ושם פגשנו את משה עדיקה. שאלנו אותו אם הוא מסכים להשכיר לנו את מכוניתו ליום ששי בערב בתאריך 20.8.54. קבלנו תשובתו החיובית, והוסכם בינינו ובין הנהג כי

החתן גדעון ריינר

שבן-ציון חוסל. באתי לכביש תל-אביב ע"י בית-ספר לפנה ונסעתי באמצעות טרמפ במכונית פרטית של הסוכנות היהו דית. תוך כדי נסיעה בק"מ 4—5 מירושלים השלכתי את האקדח מחלון המכונית.

הגעתי בערב לכפר-סבא ולמחרת קניתי עתונים בתקווה כי אוכל לראות הודעה על התנקשות בבן-ציון. אולם שום הודעה בנוגע זה לא פורסמה.

לאחר ימים מספר באתי שוב לירושלים ונודע לי כי בן- ציון חי וקיים, ובאותו יום חזרתי לכפר-סבא. מבלי לעזוב את הבית במשך שבוע שלם, הרהרתי בכל מה שנעשה, ו- בפרט בכשלוני. כעבור ימים מספר חשבתי לבלי כי טוב שנשלתי במוימותי. התחלתי להרהר מחדש במקרה וא"כ אט השלמתי עם המציאות הקיימת והמצב בו נתונה משפחתי. בתחילה חשבתי לשכור דירה בכפר-סבא, או בסביבה. אולם לאחר הרהורים רבים נמנעתי מכך, כי הכסף אשר היה ברי- שותי איזול מיום ליום וגב לא יספיק לדירה וגם להסתדר בעסק כלשהו. החלטתי לא לשכור דירה ולסבול בצרף הנ"ל. עד שתחלוף הגיוורה. התחלתי לנסוע יומיום ת"א והסביבה, כדי למצוא עסק שיתאים לי.

מצאתי מקום מתאים בתחנה המרכזית ששם יש אפשרות

העולם הזה מפרסם סיפור זה כדי להצביע על בעיה אנושית וסו"ר ציאלית אשר החברה חייבת לתת עליה דעתה

לבנית קיוסק. התעניינתי ברצינות ונודע לי שהמקום שייך לעיריית ת"א. חשבתי, אם אנש לעיריה בלי המלצות לא תצמח לי כל תועלת. ואז החלטתי לנסוע לירושלים ולפנות למר משה ברעם מוזיק מועצת-פועלי-ירושלים. גוללתי ב- פניו את כל הפרשה. מר ברעם נתן לי את ההמלצות המבו- קשות לעיריית ת"א ולראשה-העיר וגם העתק לחבר מועצת העירייה מר שכטר. חשבתי לקבל עוד המלצה מאישיות יותר גבוהה. נצץ בי הרעיון שמוטב לפנות לנשיא-המדינה, אולי אפשר יהיה לקבל ממנו המלצה. פניתי לבנו של הנשיא עמרם, איתו אני מכיר יפה, וסיפרתי לו את צרותי וכל אשר קרה אותי. הוא הסכים לקבוע לי ראיון עם אמו ובאותה ההזדמנות יספר גם על מצבי וגם כל אשר קרה אותי.

כעבור מספר ימים באתי שוב לבנו של הנשיא, ונודע לי כי את ההמלצה אוכל לקבל כרגע מפאת מחלתו של הנשיא. ובאין ברירה נסעתי בחזרה לכפר-סבא למר סור- קיס, כי גם לפני זה פניתי אליו בתקווה שאוכל לקבל ה"ד רכה ממנו. הוא ענה לי שהעבודה בכפר אפשית רק לאדם בריא ולפי דעתי לא אוכל להסתדר שם, וגם העיר לי שאם אצטרך לעזרתו הוא יסכים לעזור לי במידה האפשרית.

בסופו של דבר קיבלתי ממנו את ההמלצה לעיריית ת"א וראש העיר מר לבנון, וגם העתק ההמלצה למר שכטר.

סחבת ואכזבות

נתיי אל העירייה עם ההמלצות שהיו לי, אולם הם הפנו אותי לחבר מועצת העירייה מר מנחם כהן. האחרון אמר לי שלא אשלה את עצמי, וכי לא אוכל לקבל קרקע מנכס עירוני לבנית קיוסק, אלא אם אוכל להשיג מגרש באחד המקומות בת"א, אז הוא ילחץ על העירייה שתתן לי את הרשיון המבוקש.

מקומות כאלה מצאתי בת"א, אולם בעלי-בתים כאלה דרשו סכומים דמוניים בעד הסכמתם. המשכתי עוד לחפש עד שמצאתי מקום מתאים ברחוב אלנבי פינת שדרות רוסטילד. כתובתו של בעל-הקרקע נודעה לי מאחד ה- מתחכים ששמו הפרטי הוא עמרם. פניתי אל עמרם זה, התעניינתי וגם הצעתי לו שישג אל בעל הקרקע בהצעה מעשית: כי אני מוכן לשלם 5000 ל"ד כדמי מפתח בעד הסכמתו ובעד כל הוצאות הבניה שתחולנה עלי, וגם אשלם בחודש הראשון לאחר השלמת החנות סכום של 200 ל"י שכר חדשי. ההצעה נתקבלה בעיני עמרם כהגינותי ופנה לבעל-הקרקע ששמו מקס מלון כהן שישכים, אולם מ- מקס לא רצה אפילו לשמוע את ההצעה עד תומה וגם דחה אותה. לאחר כל ההתרוצצויות, ומבלי לראות כל סיכוי באופק החלטתי לחזור לירושלים.

באתי יחד עם כל המשפחה וגרתי באחד החדרים אצל אבי, מבלי לעזוב את פתח הבית למשך ימים. לבסוף לא